ÖDETS LEK

ROMAN AF

HERMAN BJURSTEN.

(Forts. från förra numret).

— Men mamma, — sade Mauritz naivt, — har då icke äfven den rike mannen på sitt sätt velat lära mig att hata?

— Hur menar du?

— Har icke han genom sin elakhet, mycket mer än den rödhårige genom sitt tal, velat ingifva mig denna känsla. Hade han varit beskedlig emot mig, så hade jag icke gjort som den rödhårige bad mig. Han har således varit lika farlig för mig, som denne!

Fru Sterner förvånades högeligen öfver denna skarpsinnighet hos ett barn....Hon nödgades inom sig medgifva, att Mauritz hade rätt.

— Du kan hafva rätt häruti, min gosse, — sade hon. — Ack, ofta veta ej de rika, huru illa de göra genom sin hårdhet mot de fattiga! Icke nog med, att de misshandla deras kropp eller beröfva dem deras timliga goda....de göra äfven deras själ bitter och hatfull, och förstöra inom dem kärleken och försonlighetens sköna och heliga frukter. Och Gud skall derför en gång fordra räkenskap af de rika för många brott, som blifvit begångna af de fattiga.

— Ja, mamma, den rödhårige mannen, som hette Jakob Kron, sade också, att de förstört honom och gjort honom till den han var. Han hade gått i skola, sade han, och läst samma saker som jag dagligen läser för den gode pastor Bergholm. Men de rike hade jagat honom ut i verlden och gjort honom olycklig....och så hade han blifvit vild och hatfull.

— Du tyckes hafva tagit mycket väl reda på allt hvad den rödhårige sade, — återtog fru Sterner.

— Ja, mamma. Han frågade mig äfven mycket efter mina föräldrar och ville veta hvem min far varit.

— Och hvad svarade du?

— Jag berättade honom allt hvad jag visste; att vi förr bott i ett vackert hus och haft allt hvad vi behöfde i öfverflöd, att en man, som jag trodde var min far, ofta besökt oss och varit mycket god emot oss, men att han nu vore död och att vi derför nödgats flytta ifrån vårt lilla vackra hus och vår trädgård, sedan vi blifvit mycket fattiga. Men då den främmande frågade mig, hvad min far hette, så liksom blygdes jag öfver att jag icke visste det.

— Deröfver skall du icke blygas, mitt älskade [illegible] fru Sterner stolt upplyftande sigtet, visa på dig och säga: Han är min son!

— Men mamma, var då min far så fattig när han dog, att han icke kunde lemna oss något att lefva utaf?

— Nej, mitt barn....din far var rik, mycket rik.... en af de allra rikaste.... Du kan således lätt förstå anledningen till min grufliga ängslan, då jag hörde dig berätta, att du svurit de rika ett oförsonligt hat....Det är ju som om sonen skulle vilja hata sin faders minne....

— Men, — afbröt Mauritz, — om min far var rik, hvarför äro vi då så fattiga? Hvarför bo vi då i denna usla stuga?

— Nåväl, min gosse....jag skall härom berätta dig så mycket som är mig tillåtet. Men du måste lofva mig, att aldrig omtala det för någon.

— Jag lofvar dig det, mamma.

— Godt, jag vill lita derpå. Så hör då. Innan jag blef din fars hustru, hade han varit gift en gång förut och hade en son med sin första fru. det äktenskap han sederméra med mig ingick skedde i största hemlighet. Det finnes numera icke mer än två lefvande personer, som kunna intyga det....och det är presten, som vigde oss, och ett af vittnena, som voro närvarande vid ceremonien. När nu din far dog, hvilket skedde så hastigt och oförmodadt, hade han icke hunnit göra något testamente till vår förmån. All hans förmögenhet tillför derföre odelad den äldre sonen, din halfbror. När din far dog, upphörde äfven det understöd han gaf oss. Derför är det som vi nödgats flytta ifrån det vackra hus, som vi fordom bebodde.

— Men mamma, — sade Mauritz, — jag har således en bror, som lefver och som är rik.

— Ja, du har en bror.

— Och hvarför hjelper icke han oss?

— Han vet icke af, att vi äro hans slägtingar ...ja, han vet icke ens utaf, att vi finnas till i verlden.

— Men hvarför icke säga honom det?

— Mauritz, — sade fru Sterner med rörelse, — skulle du vilja göra något, som din far, hvilken var en ädel man, förbjudit? Skulle du efter hans död vilja bryta en befallning, som han gifvit medan han lefde? Skulle du icke anse som den heligaste pligt, att efterkomma hans vilja?

— Jo, mamma, jag skulle aldrig bryta deremot!

— Nåväl samma heliga lag gäller äfven för mig, samma heliga pligt måste äfven jag uppfylla. Hvad min älskade, min bortgångna make bjöd mig....det måste jag obrottsligt hålla, huru mycket än mitt hjerta må blöda....huru stora, huru omätliga försakelser jag än nödgas underkasta mig. Finner du ej det, min son?

— Jo, mamma.....Men har då min far förbjudit dig att bedja hans rike son om hjelp för den fattige?

— Då jag sista gången såg din far, Mauritz, yttrade han till mig: "Min vän, jag resar nu bort, långt bort.... vi skola icke återse hvarandra på länge. Emellertid har jag dragit försorg om en tarflig, men tillräcklig bergning för dig och vår son. Ni skola kunna lefva lugna och bekymmerfria, och innan jag dör skall jag betrygga er framtid. Men en sak, Augusta! Jag fordrar af dig ett löfte, att du ej för någon uppenbarar de band, som förenar dig med mig. Jag vill ej, att min son skall veta sin faders namn och sin ställning i lifvet, förr än han uppnått sitt tjugonde år. Jag vill att han skall uppfostras, icke i öfverflöd och veklighet, utan tarfligt och enkelt, på det han en gång, ifall han genom eget arbete kommer i besittning af rikedom, må förstå att bruka den värdigt. Lofvar du mig detta, min älskade?"

— Så sade din far, Mauritz, — fortfor fru Sterner....sådant var det löfte, han affordrade mig. Jag gaf honom det....och derför är det, som vi ej kunna begära någon hjelp af din bror, ty detta löfte är heligt.

— Ja, min mor....jag inser det nog. Men hvarför ville min far hafva ett sådant löfte af dig?

— Han hade, sade han, hos sin äldre son rönt det dåliga inflytande, som vissheten om en stor förmögenhet öfvat. Denne son hade varit otacksam, lättjefull och lättsinnig....han hade gjort sin far många bekymmer, mycken sorg....Derför ville den gode och ädle mannen, att du skulle uppfostras på ett helt annat sätt....han ville ej, att du skulle tro dig vara rik....han ville att du skulle arbeta dig fram....att du sjelf skulle förtjena ditt bröd....Han skulle kunnat göra dig mycket rik, men han ville det icke, på det du ej skulle blifva förderfvad af rikedomen. — "Min son", sade han, "skall aldrig af mig ärfva mer än han nätt och jemnt behöfver, för att icke lida nöd, ifall han skulle träffas af olyckor. Vill han hafva öfverflöd, så får han genom sitt arbete förskaffa sig det. Menniskan borde aldrig ega mer än det hon genom egen flit och omtanka kan förtjena, sedan hon fått en god uppfostran af föräldrarne, ty detta äro dessa skyldiga att gifva henne....men ingenting vidare." Så sade din ädle och förträfflige far.

— Ja, — sade gossen, — jag förstår nog min fars mening och inser att den var till mitt bästa ....men då han icke hann att fullborda denna uppfostran, hvilken han sade sig vara skyldig att gifva mig, hvarför har han då icke vid sin död gifvit dig, min älskade mor, medel dertill?

— Detta var utan tvifvel hans afsigt, mitt barn.... men olyckan ville att din far dog mycket hastigt....att han i fulla blomman af sin kraft föll genom en förskräcklig tilldragelse .... en vådlig händelse. Han hann sålunda icke göra några dispositioner til vår förmån. Derför kommo vi ock innan kort på bar backe, som man säger.

— Och nu hafva vi intet....intet mer än hvad du kan förtjena, goda mamma. Vi nödgas ofta frysa och svälta, under det min rike bror lefver i öfverflöd. Det är dock hårdt....

honom om hjelp och förtrösta på honom." Och fastän vi nu äro fattige, så skola vi dock hoppas att du en gång skall blifva, hvad din ädle far önskade, en god, lycklig och genom ditt eget arbete oberoende man.

— Jag får således icke veta mitt verkliga namn förrän jag blir tjugu år, mamma? — sade Mauritz.

Fru Sterner uppsteg, vacklade fram till byrån, öppnade en låda och framtog derutur ett förseglad paket.

— Mauritz, — sade hon, sedan hon återtagit sin plats framför spiseln, — detta paket, hvilket du eger rättighet att öppna på din tjugonde födelsedag, innehåller bevisen för din börd jemte en skrifvelse till dig från din far. Han har sjelf förseglat och lemnat det i mina händer, att förvara. — "Om jag ännu lefver då", — sade han, — "så äro dessa papper öfverflödiga, men om jag är död, så skall min son derigenom kunna bestyrka sin härkomst och antaga det namn, som tillkommer honom." — Då jag dör, Mauritz, — fortfor fru Sterner, — skall du sjelf erhålla detta paket i din vård, och jag är säker om, att du hyser nog kärlek och vördnad för dina föräldrars minne, att du icke bryter sigillet förr än den bestämda tiden är inne.

— Det skall jag visst icke göra, mamma,— svarade gossen, i det han med barnslig nyfikenhet betraktade det hemlighetsfulla paket. — Men hvarför ville ej min far, att jag skulle antaga hans namn, förrän jag blir tjugu år??

— Jag har ju redan sagt dig, att din far önskade gifva dig en tarflig och enkel uppfostran ....att han ville låta dig uppväxa i den tro, att du egde intet, eller åtminstone obetydligt mer, än du genom egen flit och omtanka kunde vinna. Nu fruktade han att du, ifall du visste dig vara son af en rik man, skulle blifva missnöjd och illa tillfreds med den lott, han bestämdt dig.... att du skulle fattas af afund....att du skulle blifva håglös, lat och lättsinnig, i den förhoppning, att du ej behöfde arbeta, utan, åtminstone vid din faders död, skulle komma i öfverflöd. Detta var ett af de skäl som gjorde, att han ej ville låta dig veta ditt verkliga namn, förrän du hunnit den ålder, då du med mognadt förstånd och lugn blick kunde öfverlägga och välja, hvad dig bäst syntes.

— Således ville min far ej, att jag skulle veta att jag var son af en rik man? — återtog Mauritz.

— Nej, han ville det icke.

— Och hvarför har då du omtalat det för mig?

— Emedan det nu, sedan din far dött, utan att efterlemna något åt oss, ej kan göra dig någon skada. Numera kan du icke fattas af de dåraktiga förhoppningar, från hvilka han ville afhålla dig, då du vet, att hela din fars förmögenhet redan tillfallit din äldre broder odelad. Ty äfven om du i en framtid träder fram och bevisar din härkomst, kan du dock ej erhålla mer, än hvad din bror möjligen skulle vilja gifva dig såsom skänk. Den egendom han ärft är nemligen af den beskaffenhet, att den enligt lag tillfaller endast den äldste sonen. De yngre syskonen få intet, så framt ej den aflidne i ett testamente anvisat dem andra medel. Ett sådant testamente har, som jag redan nämnt, icke blifvit upprättadt af din far, emedan han dog så hastigt, att han ej hann, äfven om han velat, sörja för dig. Du är och förblifver sålunda arflös, min lille gosse.

— Men det är ju en orättvis lag, som gör den ene brodern rik och den andre fattig, — invände Mauritz.

— Visserligen, mitt barn. Den är utan tvifvel en af de orimligaste lagar, som någonsin blifvit stiftade. Men vi kunna icke hjelpa det.. ....och då det en gång så är, vill jag hoppas, att min son eger nog stolthet och kraft, att icke vilja af någon annan tigga det bröd, som han sjelf bör förskaffa sig.

— Nej, mamma, — ropade den lille gossen lifligt, — det skall jag aldrig göra. Jag skall arbeta och vara flitig vid mina böcker, så att jag snart kan resa till Upsala och blifva student, och sedan blir det väl någon råd. Var säker, mamma, att jag aldrig, äfven när jag får veta min rike broders namn, skall bedja honom om den ringaste hjelp. Jag skall anse som en heder att sträfva mig fram sjelf, såsom min gode far önskade.

— Ja, gör det, min son, — sade modern med rörelse. — Om jag får lefva och vara frisk, så skall du icke lida någon nöd, så länge du är hos mig. Och hvad din undervisning beträffar, så säger den ädle pastor Bergholm, att du alldeles icke behöfver gå i någon skola, hvartill du icke heller har råd, utan han vill lära dig allt, hvad som är dig nödigt, för att kunna resa till akademien. Och då den tid inträffar, hvilket väl ännu kan dröja sju eller åtta år, så hoppas jag att kunna lemna dig litet understöd ifall jag lefver.

— Du, mamma?

— Ja, jag har en liten sparpenning aflagd för min sons räkning, — svarade fru Sterner. — Då din far dog och vi nödgades flytta hit till denna lilla koja, samlade jag ihop de dyrbaraste af de nipper, jag fått af honom, bar dem till närmaste stad och sålde dem. En del af de penningar, jag för dem erhöll, har jag redan användt för bådas vår räkning, men större delen har jag förvarat för nämnda ändamål.... oaktadt alla de bekymmer, dem vi uthärdat, all den nöd, mot hvilken vi nödgas kämpa, har jag dock aldrig vidrört en skilling af denna lilla skatt, och skall heller aldrig göra det. Det är det enda testamente jag kan lemna dig, min Mauritz.

— Min goda, älskade mor, — sade gossen under tårar af tacksamhet, — hur mycket gör du ej för mig! För att kunna bereda mig någon hjelp i framtida bekymmer, hungrar och fryser du ofta....Men du har aldrig nämnt för mig någonting om denna sparpenning.

— Nej, med efter att vi i afton kommit att uppmuntran för framtiden. I början tänkte jag använda dessa penningar till underhåll i någon skola, men då den ädle pastorn, den Gud belöne, så välvilligt åtog sig att gifva dig undervisning för intet, så beslöt jag gömma dem tills den tid kommer, då du måste resa till akademien. Men nu är elden snart utbrunnen. Lägg nu några potatis i asksmörjan, så skola vi äta och sedan gå till hvila.

Mauritz framtog ur ett skåp i ena hörnet af rummet några få derstädes förvarade potatis, lade dem i askan, slog sedan en del af den varma soppan, han kokat, i en af de ofvannämnda thekopparne, samt bjöd den åt sin mor tillika med ett stycke groft bröd, hvilket han äfven framtog ur skåpet.

— Se så, mamma, — sade han, — nu skall du äta din kvällsvard. Jag väntar, till potatisen blir färdig.

— Alldeles icke, min gosse. Tag den andra koppen och fyll den med det som är kvar i pannan. Du kan behöfva något varmt, då du varit ute i regnet.

— Nej, mamma, det som är kvar skall du ha till middag i morgon tillika med köttet. Kom ihåg att vi ej för närvarande ha någonting mera att äta, utan bröd och några potatis. Med det senare hjelper jag mig nog till dess du blir frisk och åter kan börja arbeta. Men soppan skall jag bestämdt värma åt dig i morgon.

— Gör som jag säger, mitt goda barn, — sade fru Sterner, djupt rörd öfver detta nya bevis på sin älsklings tillgifvenhet. — Tag åtminstone något af soppan. Det blir väl någon råd i morgon. För öfrigt hoppas jag då vara nog stark, att kunna sy färdiga skjortorna åt inspektoren på Odensvik. Jag får då litet penningar, för hvilka vi skola köpa kött och sill.

— Men, mamma, om du fortfar att vara sjuk, så har du ju intet att stärka dig med, — invände Mauritz. — Låt derföre mig, som är frisk och ung, lefva af bröd och potatis, tills jag ser att du är riktigt återställd. Jag försäkrar dig, att jag gerna ville gå hungrig till sängs för din skull.

Den rörande tvisten mellan mor och son fortfor ännu en stund, och det var först på fru Sterners uttryckliga tillsägelse som Mauritz slutligen lät beveka sig att förtära några skedblad af soppan.

Derefter framletade han ur asksmörjan de stekta potatisen och åt dem tillika med salt och bröd ty köttstycket, hvarå soppan blifvit kokad, kunde han icke förmås att röra. Det var ju det enda modren hade att lefva af hela den följande dagen.

— Se så, mamma — sade gossen, — nu är jag mätt. Nu skall jag bädda åt dig sängen, att du må ligga mjukt och godt. Du har ingen annan piga, än din lille Mauritz, stackars mamma!

Gossen närmade sig sängen och ordnade den sjukas bädd. Derefter tillredde han sin egen i den omålade träsoffan, som stod vid motsatta väggen.

Och mor och son gingo till hvila och somnade, sedan barnet med hög röst läst en aftonbön....

III.

Pastor Bergholm.

Följande dagen uppsteg Mauritz vid soluppgången.

Modren sof ännu. Gossen gick tyst fram till en liten bokhylla, som hängde ofvanför byrån, nedtog ett par böcker, satte sig vid bordet och började läsa mycket flitigt, hvarmed han fortfor ett par timmar.

Klockan nio skulle han vara i prestgården hos den gode komministern, som åtagit sig hans undervisning. Och som Mauritz mycket älskade sin lärare samt dessutom fann sitt högsta nöje i studierna, var han angelägen om att alltid kunna sina hemlexor och att aldrig försumma någon lektion.

Den koja, i hvilken fru Sterner bodde med sin son, låg på något afstånd från en by, som lydde under Odensvik, ett stort fideikommiss, tillhörigt grefve Stjernekrantz. Vid ena ändan af nyssnämnla by låg komministerbostället Brotorp, ett litet rödmåladt envåningshus, omgifvet af några björkar och körsbärträd. Här var det som Mauritz' lärare, pastor Bergholm, hade sin boning. Pastor Bergholm var en man af nära femtio års ålder, allmänt känd och värderad lika mycket för sin rena och sedliga vandel som för sin vidsträckta lärdom i nästan alla möjliga grenar af vetenskapen. Det fanns näppeligen i hela Sverige någon komminister, som kunde mäta sig med honom i kunskaper. Han var en stor historikus, skicklig teolog, matematiker och filosof samt framför allt bevandrad i den klassiska literaturen. Roms och Greklands skalder, häfdatecknare och tänkare hade för den fattige komministern öppnat alla sina skattkamrar, de hade infört honom i en verld af klarhet, ljus och skönhet, i hvilken han sökte och fann tröst för alla de bittra motgångar och vedervärdigheter, hvarmed det närvarande i rikt mått öfverhopade honom. Också använde han hvarje stund, han kunde stjäla undan från sina öfriga bestyr, till allt djupare forskningar i vetenskapens omätliga ocean, och han ansåg hvarje dag förlorad, under hvilken han icke egnat åtminstone någon stund åt studierna.

Egentligen lefde han blott då han studerade. De husliga bestyren och de ekonomiga bekymren voro för denna stackars lärde tunga bojor, som fjettrade hans andes vingar, och från hvilka han derföre vände sig bort, så ofta det var honom möjligt. Emellertid läto de dock ofta känna sitt tryckande välde, ty pastor Bergholm hade ett stort hushåll att föda fram på sina små inkomster. Han hade hustru och fem barn, af hvilka det äldsta icke var mer än tolf år gammalt, ty pastorn hade gift sig mycket sent.

Pastor Bergholm var en af dessa olyckliga, hvilka tyckas hafva en afgjord otur i alla sina [illegible] Oaktadt sin stora lärdom och redbara något af dessa feta brödstycken, som man kallar regala pastorater. Många gånger hade han dock varit på förslag till ganska indragtiga sysslor, men alltid blifvit förbigången af brist på rekommendationer. Han var icke den man, som förstod att ställa sig in med dem som makten hafva, och han hyste den barnsliga tron, att den sanna förtjensten icke behöfver några rekommendationer, för att bryta sin väg. Sådant ansåg han under sin värdighet och aldrig hade han kunnat förmå sig att göra uppvaktningar och kröka rygg i de storas förmak. Detta var enfaldigt gjordt af honom, ty han fick derför stanna kvar på sin obemärkta plats, och fastän han hade högsta betyget i sin pastoralexamen, fastän han räknade nära trettio tjensteår samt dessutom var allmänt aktad såsom en redlig och rättskaffens man, så var och förblef han likväl komminister med omkring 50 tunnor spanmål i lön.

Nedslagen öfver alla dessa motgånger hade pastorn beslutat att blifva kvar der han var och låta lyckligare embetsbröder kifvas om brödstyckena bäst de gitte. Detta beslut vidblef han också orygglig, i trots för alla fru Bergholms ifriga och enträgna uppmaningar. Pastorn var i allt öfrigt mycket medgörlig mot sin fru....han lät henne styra och ställa bäst hon behagade i huset, glad att kunna vältra hela den tunga bördan på hennes axlar....men så ofta hon uppmanade honom att lägga in sin ansökning till något pastorat, yttrade han ett kärft nej.

Frun gret, skrek, stampade i golfvet och frågade sin man om han ämnade svälta ihjel sig, henne och barnen i "det eländiga hål", dit han en gång kommit....hon talade om allt det släp och den möda hon hade, för att kunna draga fram hushållet, under det pastorn sjelf blott satt och hängde öfver sina gamla latinska luntor, hvilka aldrig än inbringat honom en skilling. ..och hon svor slutligen att begära äktenskapsskilnad, om ej mannen bekvämde sig till att söka en bättre syssla.

— Hustru, — sade pastorn vid dylika tillfällen, hvilka inträffade hvarje gång fru Bergholm fått höra, att något nytt pastorat blifvit ledigt, — hustru jag har försökt många gånger, det vet du. Men vår Herre tyckes ej vilja, att jag skall lemna denna plats, der jag vistats i öfver tjugu år, och derför är det icke värdt att göra några ytterligare försök. Vi få derför vara nöjda med det vi hafva. Var lugn du, Brita Kajsa!

— Lugn! — skrek då frun i raseri, — du talar då aldrig om annat än lugn .... och lugn, under det din stackars hustru må lefva i ständig oro; — och nu följde en ström af ord, för hvilken det icke var möjligt att sätta någon damm, och hvilken den stackars pastorn endast kunde undkomma, derigenom, att han stack fingrarne i öronen och i fullt språng störtade uppför trappan till sin lilla vindskammare samt slog igen dörren om sig.

Men hunnen till denna fristad, glömde han snart all den förtret han rönt, i det han skyndsamt ryckte ned från bokhyllan en af de klassiska auktorerne och fördjupade sig i läsningen deraf.

(Forts).

TOWERS FISH BRAND vattentäta oljekläder (svarta eller gula) i regnigt väder håller Er tor och komfortabel. Fråga Er handlande. Se efter varumärket som är en fisk. Det är ett garanti både hvad gagn och tillfredsställelse beträffar.

Canadas Nordvest.

HOMESTEAD LAGEN

Alla sectioner med jämna nummer af Kronolanden i Manitoba och Nordvest Territorierna, undantagandes 8 och 26, hvilka ej äro upplåtna för homestead eller reserverade som ved-lotter för settlarne eller för andra ändamål, kunna upptagas som homestead af hvilken person som helst, som är ensam hufvud för en familj, samt hvarje mansperson, som fyllt 18 år, till storleken af en kvartsection å 160 acres, mer eller mindre.

Anmälan för tillträde.

Anmälan göres personligen på landkontoret i det distrikt, der landet är beläget, eller om homestead-tagaren så önskar, må han på begäran hos "The Minister of the Interior, Ottawa", "Commissioner of Immigration, Winnipeg", eller till det respektiva lokala landkontoret erhålla rättighet att låta ett ombud uttaga tillträdesbeviset för honom. En afgift af $10.00 erläggas för för tillträde.

Homestead Skyldigheter.

Under den nuvarande homestead-lagen skall skyldigheterna fullbordas på följande sätt, namligen: —

1) Genom att minst sex månader bygga och bo på landet hvarje år under en termin af minst tre år.

2) Om fadern (eller modren om mannen är död) till en person, som är berättigad att upptaga homestead, bor på en farm i grannskapet af det homestead, som af sådan person upptagits, uppfylles, fastskyldigheten under den tiden före patentets erhållande af sådan person genom att vara bosatt hos sin fader eller moder.

3) Om en nybyggare har erhållit patent på sitt första homestead, eller Certificat för utförandet af sådant patent attesterat af i den ordning, som föreskrifves i Dominion Lands Act, samt erhållit tillstånd för ett andra homestead, uppfylles skyldigheten under tiden före patentets erhållande genom att vara bosatt på sitt första homestead.

4) Om nybyggaren har sin permanenta bostad på farm, som eges af honom i grannskapet af hans homestead, uppfylles bofastskyldigheten genom att vara bosatt uppå nämnda farm.

"Grannskap" i det föregående menas antingen samma townskip eller ett dermed sammanhängande.

Homesteadtagare, som vill tillgodogöra sig förmånerna af bestämmelserna 2, 3 och 4, måste odla minst 30 acres eller hålla minst 20 kreatur jemte erforderliga stallbyggnader, samt dessutom hafva 80 acres ordentligt inhägnade.

Hvarje homesteadtagare, som brister i att fullgöra homesteadlagens skyldigheter, riskerar att få sitt homestead annullerat och öppnat för nytt tillträde.

Begäran om patent

kan inlemnas vid slutet af de tre åren till den lokala land agenten, underagenten eller homestead-inspektören. Innan denna begäran insändes, måste settlaren gifva sex månaders skriftlig notis till "the Commissioner of Dominion Lands", Ottawa, att han ämnar uttaga patent.

Underrättelser.

Nyanlända invandrare erhålla på immigrantkontoret i Winnipeg eller Dominion Land kontoret i Manitoba och Nordvest Territorierna underrättelser om det land, som är öppet för tillträde, och från tjenstemännen kostnadsfria råd och upplysningar samt hjelp för att tillförsäkra sig ett passande stycke land; samt klara underrättelser med afseende på land, skogs-, kol- och minerallagarne såväl som kronolanden i jernvägsbältet i British Columbia, erhållas på begäran hos "The Secretary of the Department of the Interior", Ottawa, "The Commissioner of Immigration", Winnipeg, Man., eller till någon Dominion Lands agent i Manitoba.

W. W. Corry

Vice Inrikesminister.

N. B. — Utom dessa frihemman, till hvilka ofvanstående förordning hänför, finnas tusentals acres af bördigt land tillgängliga för arrende eller köp från jernvägarna eller andra firmor.